

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĎELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PETA VAZMENA NEDJELJA
ZAPOVIJED VAM
NOVU DAJEM:
LJUBITE
JEDNI DRUGE!

SVIBANJ

Ned. 18. **PETA VAZMENA NEDJELJA**
Ivan I. papa, Feliks, Venancije

Pon. 19. Celestin V., papa, Urban I., papa,
Rajko

Uto. 20. Bernardin Sienski, Lidija, Zlatka

Sri. 21. Kristofor Magallenes, Dubravka

Čet. 22. Rita, Jagoda, Helena, Jelka

Pet. 23. Dezidarije, Željko

Sub. 24. Marija Pomoćnica

Naslovnica:
Vladimir Blažanović, ***Pranje nogu***
Slika preuzeta s <https://ns-dubrava.hr>

mihael

19/2025.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela
MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XIX. 2025.), broj 19 (648);
peta vazmena nedjelja, 18. travnja 2025.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

MEDITACIJA

Božja logika 3

SLUŽBA RIJEČI

PETA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Zapovijed vam novu dajem:
ljubite jedni druge! 4

HOMILIJA

Isusova definicija ljubavi 8

KATEHEZA

Ljubav 10

MEDITACIJA

Netko te prati kroz noć i dan 13

KATEHEZA

Jubilejska godina:
700 godina od Nicejskog koncila 14

Mali vjeronaučni leksikon 17

SPOMENDAN

Cristóbal Magallanes Jara 18

PRIČA

Prijateljstvo 19

NAŠI POKOJNI 20

Božja logika

Logika svijeta i Božja logika ne idu istim stazama. Premda nam se ponekad čini da svijet teži dobru koje Bog želi i čini, vidimo da i u tim pitanjima odstupa od Božje logike. Uzmimo, na primjer, toliko puta spominjano pitanje očuvanja prirode, ili pitanje ljudskih prava, ili pitanje ljudskog dostojanstva.

U svemu ovome vidimo i znamo da se svijet neprestano bori, traži, ne posustaje. Ali u tome traženju svijet ne preuzima Božju logiku. On gazi naprijed svojom logikom koja je često nemilosrdna, isključiva, nepravedna, ograničena, zaslepljujuća.

Božja logika nije takva. Božja logika otvara oči i bistri pogled. Božja logika mijenja ustajala srca i ruši sagrađene zidove. Ona prema onome čemu ide, teži u dobroj nadi, u radosti. Božja logika pokazuje dobro, istinito, lijepo. I želi da sve tome teži. Božja je logika jednostavna. Nema pametovanja. Isu kaže: „*Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati.*“ Isus ne mudruje niti svojom dovitljivošću i slatkorječivošću želi prizvati mase.

Isus ne okoliša. On ne traži mase, on traži srce pojedinca. Moje i tvoje.

Isus se obraća direktno. Reklo bi se ravno u sridu: *Ako me ljubiš, čuvat ćeš moje zapovijedi.*

Koje li jednostavnosti.

Svoju ljubav Isusu ne moraš dokazivati velikim riječima, javnim manifestacijama i govorima. Svoju ljubav Isusu ne dokazuješ svojim utjecajem ni pozicijama.

Svoju ljubav Isusu pokazuješ na onom mjestu gdje jesi, tamo gdje svaki dan boraviš, među ljudima koje svaki dan susrećeš. Tu te Isus zove: *Ako me ljubiš, čuvat ćeš moje zapovijedi.*

Ako ga ljubiš!

Ljubiš li ga?

Prvo čitanje: Dj 14, 21b-27

Pripovjediše Crkvi što sve Bog učini po njima.

Čitanje Djela apostolskih

U one dane:

Vratiše se Pavao i Barnaba u Listru, u Ikonij i u Antiohiju. Učvršćivali su duše učenika bodreći ih da ustraju u vjeri jer da nam je kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje. Postavljali su im po crkvama starješine te ih, nakon molitve i posta, povjeravahu Gospodinu u kojega su povjerovali.

Pošto su prešli Pizidiju, stigoše u Pamfiliju. U Pergu navijestiše riječ pa siđu u Ataliju. Odande pak odjedriše u Antiohiju, odakle ono bijahu povjereni milosti Božjoj za djelo koje izvršiše.

Kada stigoše, sabraše Crkvu i pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere.

Riječ Gospodnja

Nakon kamenovanja đakona Stjepana, kršćani iz Judeje sklonili su se u Antiohiju Sirijsku, treći po veličini grad u Rimskom carstvu i glavni grad rimske provincije Sirije. Tu su se Isusovi učenici prvi put prozvali kršćanima.

Iz Antiohije Pavao i Barnaba krenuli su na prvo misijsko putovanje (godine 46. -49.), obišli Cipar i Malu Aziju i opet se istim putem vratili u Antiohiju. Na tom putovanju prolazili su kroz mnoge nevolje, Pavao je u Listri bio kamenovan. Svrha povratka istim putem bila je utvrđivanje u vjeri crkvenih zajednica da ne posustanu pred progonima i napadima.

Učinak Pavlova propovijedanja bio je dvojak. Židovi su ga odbacivali ali su ga pogani prihvaćali i pristupali Crkvi. Pavao pozivajući se na redak iz knjige proroka Izaije : "postaviti ću te za svjetlost narodima, a spas moj do nakraj zemlje doneseš." (Iz 49,6) prihvaća propovijedanja poganima kojima Bog otvori vrata vjere što ostaje doživotna oznaka njegova poslanja.

Otpjevni psalam: Ps 145, 8-13b

Blagoslivljat ću do vijeka ime tvoje, Bože, kralju moj!

Milostiv je i milosrdan Gospodin,
spor na srdžbu, bogat dobrotom.
Gospodin je dobar svima,
milosrdan svim djelima svojim.

Nek te slave, Gospodine, sva djela tvoja
i tvoji sveti nek te blagoslivlju!
Neka kazuju slavu tvoga kraljevstva,
neka o sili tvojoj govore.

Nek objave ljudskoj djeci silu tvoju
i slavu divnoga kraljevstva tvoga.
Kraljevstvo tvoje kraljevstvo je vječno,
tvoja vladavina za sva pokoljenja.

Psalam 145 u cjelini pjeva Bogu kao vječnom dobrom kralju. Psalmist, a to je prema tradiciji sačuvanoj u naslovu sam kralj David, naziva Boga najprije svojim kraljem, što znači da je osobno doživio milost Božjeg kraljevanja koja se očitovala u njegovoj dobroti i milosrđu. O tom iskustvu psalmist dalje govori svim ljudima shvaćajući da je Bog kralj svih ljudi i svih naraštaja

Drugo čitanje: Otk 21, 1-5a

Otrt će im Bog svaku suzu s očiju.

Čitanje Prve poslanice svetoga Ivana apostola

Ja, Ivan,
vidjeh *ново nebo i novu zemlju*
jer – prvo nebo i prva zemlja uminu;
ni mora više nema.
I sveti grad,
novi Jeruzalem, vidjeh:
silazi s neba od Boga,
opremljen kao zaručnica
nakićena za svoga muža.
I začujem jak glas s prijestolja:
„Evo šatora Božjeg s ljudima!
On će prebivati s njima:
oni će biti narod njegov,
a on će bit Bog s njima
I otrt će im svaku suzu s očiju
te smrti više neće biti,
ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti
jer – prijašnje uminu.“
Tada onaj što sjedi na prijestolju reče:
„Evo, sve činim novo!“

Riječ Gospodnja

Drugo čitanje je iz pretposljednjeg poglavlja Otkrivenja. Opisuje se viđenje novog neba i nove zemlje što treba ojačati progonjene vjernike.

Izraz novo nebo i nova zemlja uzet je iz Izaije proroka (Iz 65, 17; 66,22) gdje simbolizira mesijansko doba. U Otkrivenju simbolizira potpunu preobrazbu svega stvorenja koje je Krist obnovio i oslobodio od grijeha.

Staro nebo i stara zemlja su uminuli, ni mora više nema. U ranijim viđenjima nebo i zemlja su pobjegli pred licem Božjim, a grešnici osuđeni. Za okupljene pravednike Bog stvara novo nebo i novu zemlju, ali nema mora koje je u ranijim viđenjima simbol i prebivalište zla.

Novi Jeruzalem urešen kao zaručnica simbolizira Crkvu novi Božji narod sačinjen od svih naroda zemlje. U tom narodu vlada ljubav, nema svađa, patnje, boli, suza ni jauka, jer sve prijašnje uminu te ni smrti više nema. Onaj što sjedi na prijestolju, a to je Krist, Sin Božji veli: Evo, sve činim novo!

Evandjelje: Iv 13, 31-33a.34-35

Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge!

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

Pošto Juda iziđe iz blagovališta,
reče Isus:
„Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog
se proslavio u njemu!
Ako se Bog proslavio u njemu,
i njega će Bog proslaviti u sebi,
i uskoro će ga proslaviti!

Dječice,
još sam malo s vama.
Zapovijed vam novu dajem:
ljubite jedni druge;
kao što sam ja ljubio vas,
tako i vi ljubite jedni druge.
Po ovom će svi znati
da ste moji učenici:
ako budete imali ljubavi
jedni za druge.“

Riječ Gospodnja

U Ivanovu evanđelju Kristova muka poistovjećuje se s njegovom proslavom. Isus je iz ljubavi prema Ocu i ljudima svjesno prihvatio smrt čime je proslavio Oca. Otac iz ljubavi prima Isusa i time ga proslavljuje. Temelj njihove proslave je ljubav. Tu ljubav Isus želi prenijeti svojim učenicima među kojima će postati raspoznajni znak kršćana.

Zapovijed ljubavi postojala je i u Starome zavjetu gdje se ograničavala na ljubav prema sunarodnjaku i pripadniku iste vjere.

Isus je proširuje na sve ljude i proglašava je sažetkom svih zapovijedi. U tome je novost Isusove zapovijedi ljubavi.

Priredio Vinko Bakula

Isusova definicija ljubavi

Puno se govori o ljubavi, često vrlo maglovito i ne uvijek pametno. Isus danas također govori o ljubavi, ali vrlo konkretno, usudio bih se reći i šokantno.

Čovjek kao mjerilo

Svima su nam poznate dvije zapovijedi ljubavi: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim” i „Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga” (Mt 22,37.39). Ipak, to izvorno nisu Isusove zapovijedi – one su izrečene još u Starom zavjetu (usp. Pnz 6,5; Izl 19,18). Isus ih samo povezuje i navodi na jednome mjestu, kao srž Zakona i Proroka. No, ove zapovijedi ljubavi imaju jedan velik problem: postavljaju čovjeka za mjerilo kako i koliko treba ljubiti. Ljubi Boga svim srcem svojim... Ali što ako je nečije srce maleno? Ljubi drugoga kao sebe samoga... Ali što ako netko ni sebe ne voli? Ljudska mjera ljubavi zna biti uistinu nedostatna. Zato je i cijeli židovski Zakon na neki način bio nedostatan i trebalo ga je nadići nečim boljim.

Nova zapovijed

Isus u današnjem evanđelju daje novu zapovijed ljubavi. Ne neki prijedlog ili tumačenje, nego zapovijed kojom postavlja novo mjerilo ljubavi. Čovjek više nije sam sebi mjerilo, nego to postaje Isus: „[K]ao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge” (Iv 13,34). Govori nam: nemojte po sebi mjeriti koliko ćete nekoga ljubiti, nego po meni. Isus ove riječi izgovara na posljednjoj večeri, nakon koje je ustao od stola i pokazao što znači ljubiti: dati svoj život za drugoga, do kraja, bez ikakvih uvjeta ili osobne koristi. Primijetimo da Isus nije dao svoj život za nas ljude zato što smo dobri i pravedni, nego je to učinio upravo onda kada su ga njegovi učenici zatajili, najbliži ostavili, a ljudi smišljali sve zlo protiv njega. Sveti Pavao o tome piše: „Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije.” (Rim 5,8).

Isusova ljubav nije trgovinska razmjena u kojoj nešto očekujemo zauzvrat. Isusova je ljubav uvijek davanje koje nam govori da i

<https://www.vjeronauk.hr>

mi moramo slijediti taj primjer. Svašta se danas provlači pod riječju ljubav. Zaista svašta, posvuda: u filmovima, romanima, pjesmama, pa i u sferi politike i osobnih ljudskih drama. Ali ljubav nije cvrkut ptica u daljini, toplina oko srca ili neka bajkovita priča. Ljubav je odluka da uvijek dam sebe drugome, čak i onda kada je taj drugi prema meni najgori.

Ljubiti znači činiti dobro

No naravno da davao u sve upliće svoje prste, želi iskriviti Božje riječi i uništiti čovjeka potičući u njemu skrupuloznu savjest. Primijetimo da ljubiti nekoga ne znači povlađivati mu ili bezuvjetno udovoljavati njegovim željama, nego činiti dobro. A vrhovno je dobro Bog. Isus je otišao na križ da nam otkrije Božje lice i da nam otvori vrata neba. Takvom smo ljubavlju pozvani ljubiti: onom koja vodi prema Bogu. Takva ljubav nekada uključuje i opomenu ili uskratu: primjerice, dati novac ovisniku nije ljubav, jer to takvu osobu samo vodi dublje u propast. Jednako tako, podržati nekoga u očitu grijehu nije čin ljubavi, nego guranje u još veće zlo. Grijeh patnju može samo odgoditi ili premjestiti na neko drugo područje našega života, a ne može je ukloniti.

Sve je ovo razlog zašto Crkva ne može šutjeti o nekim događajima, o nekim pojavama, idejama i stavovima – iz ljubavi prema čovjeku. Grijeh uvijek vodi u patnju i propast, bez obzira na to koliko su nevine i dobrohotne nakane koje stoje iza njega. Crkva želi, poput Krista, svakom čovjeku otkriti Božje lice i pokazati mu put u nebo. Isus je jasno zapovjedio svojim učenicima, odnosno Crkvi da tako radi. Izvršava li se ova zapovijed uvijek najuspješnije i najprikladnije? Naravno da ne, zato što Bog, u nedostatku svetaca, najčešće djeluje po grešnicima.

Kada se nađemo u nekoj nedoumici, suočeni s nekim teškim pitanjem ili odlukom, možda je jedan dobar kriterij za razlučivanje postaviti sebi pitanje: Otkriva li ovaj čin, ova odluka koju se spremam učiniti, pravo lice nebeskog Oca ili taj čin mene i sve druge uključene od Božjeg lica udaljuje?

<https://sagud.xyz>

Ljubav

„Bog je ljubav“ - „Ljubite jedni druge“

Prije no što će doseći taj vrhunac novozavjetne objave, čovjek, da bi prigrlio misterij božanske ljubavi - a on ide preko križa, mora pročistiti svoje posve ljudske pojmove o ljubavi. Riječ „ljubav“ znači zapravo mnoštvo različitih stvari, tjelesnih ili duhovnih, strastvenih ili promišljenih, ozbiljnih ili površnih, odgojnih ili razornih. Čovjek ljubi neku ugodnu stvar, životinju, druga u radu, prijatelja, rođake, djecu, ženu. Sve to biblijski čovjek poznaje što je vidljivo u Knjizi Postanka (primjerice 12,10-19), povijesti Davidovoj, Pjesmi nad pjesmama, kao i mnogim drugim spisima koji svjedoče o svakovrsnim osjećajima. Često je u njih umiješan grijeh, ali se iza obično trijeznih i neupadljivih riječi susreće i čestitost, dubina i iskrenost.

Premalo sklon intelektualnoj apstrakciji, Izrael često pridaje riječima osjećajnu obojenost: *spoznati* za nj već znači *ljubiti*; njegova vjernost društvenim i obiteljskim vezama (*hesed*) sva je prožeta zanosom i plemenitom spontanošću. Riječ „ljubiti“ ima u jeziku Biblije isto toliko prijelaza koliko i u

drugim jezicima. Za prijevod te riječi, hebrejski *'ahab*; Sedamdesetorica prevoditelja Svetog pisma na grčki jezik između više riječi izabrali su riječ *agapan* koja je manje obična, a koja će u Novom zavjetu postati isključivo religiozna riječ)

Ukratko, biblijski čovjek zna za vrijednost osjećajnosti, a nisu mu nepoznate ni njezine pogibli. Kad pojam ljubavi prodiere u njegovu religioznu psihologiju, on je ispunjen bogatim i konkretnim ljudskim iskustvom. On istodobno pokreće mnogobrojna pitanja. *Može li se Bog, koji je tako velik, tako čist, spustiti dotle da ljubi sićušnog i grešnog čovjeka? A ako Bog pristaje da ljubi čovjeka, kako da čovjek ljubavlju odgovori na tu ljubav? Kakav je odnos između Božje ljubavi i ljubavi ljudi?*

Religije se svaka na svoj način trude odgovoriti na ta pitanja, zapadajući obično u jednu od dvije suprotne krajnosti:

- zadržati razmak između Boga i čovjeka, pa Božju ljubav zatočiti u neku nepristupnu sferu

- ili pak, da bi se Bog uprisutnio čovjeku, obesvetiti Božju ljubav u čisto ljudsku ljubav.

Na taj čovjekov religiozni nemir Biblija odgovara jasno: *Bog je s ljudima pokrenuo dijalog ljubavi; u ime te ljubavi on ih obvezuje i uči da ljube jedni druge.*

Marc Chagall, *Dvostruku provil*, <https://www.finarte.it>

Dijalog ljubavi između Boga i čovjeka

Stari zavjet

Iako se u izvještajima o stvaranju ne susreće riječ ljubav, iz njih se Božja ljubav očituje kroz dobrotu kojom su okruženi Adam i Eva. Bog im hoće dati puninu života, no za taj je dar potrebno da se oni slobodno priklone Božjoj volji: Bog otpočinje dijalog ljubavi pomoću zapovijedi. Adam ga odbija želeći se silom domoći onoga što mu je bilo namijenjeno kao dar - i sagriješio je. A misterij dobrote produbljuje se tada u milosrđe prema grešniku, u "obećanjima spasenja". Postupno će se opet uspostaviti veze ljubavi koje sjedinjuju Boga i čovjeka. Povijest raja nagovještuje već svu svetu povijest.

Prijatelji i pouzdanici Božji

Kad Bog Abrahama, odabravši ga među poganima, poziva da mu bude prijateljem, on izražava svoju ljubav u obliku prijateljstva. Abraham postaje povjerenikom Božjih tajni. To biva zato što se Abraham odazvao zahtjevima Božje ljubavi: on je na Božji poziv ostavio domovinu; mora dublje zaći u misterij straha Božjega, a to je ljubav, - pozvan je, naime, da žrtvuje

jedinorođenog sina i s njime svoju ljudsku ljubav: „Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš“ (Post 22,2).

Mojsije ne mora žrtvovati sina, ali je sav njegov narod došao u pitanje zbog sukoba između svetosti Božje i grijeha. Mojsije je razdiran između Boga koji ga šalje i naroda koji on predstavlja. To što je vjerno izdržao, to je zato jer je od svog pozvanja pa do smrti neprestano napredovao u prisnosti s Bogom, razgovarajući s njime kao s prijateljem. Objavljena mu je dubina Božje nježnosti, ljubav koja, ne gubeći ništa od svoje svetosti, postaje "milosrđem.

Proročka objava

Proroci, koji su također Božji pouzdanici, osobni ljubimci Božji, oni koje zahvaća Božji izbor, a ponekad i 'zavodi', ali i napunja radošću. Oni su svjedoci drame ljubavi i srdžbe Jahvine. Hošea, zatim Jeremija i Ezekiel, objavljuju da je Bog zaručnik Izraelov, iako je Izrael stalno nevjeran. Ta strastvena i ljubomorna ljubav prima zauzvrat samo nezahvalnost i izdaju. No ljubav je jača od grijeha, pa morala ona i trpjeti. Ona oprašta i stvara Izraelu novo srce koje je kadro ljubiti. I druge slike, kao što je slika pastira ili vinograda, izražavaju isti božanski žar i istu dramu.

Ponovljeni zakon, koji je jamačno proglašen u trenutku kad je izgledalo da se narod definitivno okrenuo od Božje ljubavi k idolima (kumiri), neumorno podsjeća da je Božja ljubav prema Izraelu nezaslužena i da Izrael mora ljubiti Boga „svim srcem svojim“. Izraz su te ljubavi čini klanjanja i posluha za koje se traži korjenit izbor, bolno kidanje, a ta je ljubav moguća tek ako Bog osobno "obreže srce Izraela i učini ga sposobnim da ljubi.

Prema osobnom dijalogu

Poslije izgnanstva Izrael, očišćen kušnjom, sve više otkriva da život s Bogom znači dijalog ljubavi. I jamačno u tom smislu čita Pjesmu nad pjesmama: uz posjedovanje i traženje, Zaručnik i zaručnica ljube se ljubavljaju koja je „jaka kao smrt“.

Osim toga, poslije izgnanstva Izrael je svjesniji da se Bog obraća svačijem srcu: On ne ljubi samo zajednicu ili njezine vođe već svakog Židova, osobito pravednika, "siromaha i malenoga. Čak se malo-pomalo ocrtava misao da ljubav Božja osim Židova zahvaća i pogane (Jon 4,10 si), štoviše - svaki stvor (Mudr 11,23-26).

Tako, kad se približava Kristov dolazak, bogoljubni Židov (hebrejski 'hasid, koji razmišlja nad Biblijom svjestan je da ga Bog ljubi: on pjeva o njegovoj milosrdnoj "vjernosti savezu, njegovoj dobroti, milosti, nježnosti. Zauzvrat on neprestano naglašava svoju ljubav prema Bogu i prema

svemu što je s njim povezano: prema njegovu imenu, Zakonu, mudrosti. Ta se ljubav često mora posvjedočiti u suočenju s primjerom i pritiskom "bezbožnika, a to može ići i do mučeništva, kako se to dogodilo u doba Makabejaca. Slično je bilo i kasnije, kao je Rabbi Aqiba god. 135. po Kr. umirao za svoju vjeru: „*Ljubio sam ga svim srcem svojim, reći će, i svim svojim imetkom; nisam ga još imao prilike ljubiti svim svojim životom. Taj je čas došao.*“ U vrijeme kad su bile izgovorene te uzvišene riječi, ljudima je već bila dana potpuna objava u Isusu Kristu.

Netko te prati kroz noć i dan

Netko te prati kroz noć i dan. Netko ti daje odmor i rad. Netko ti daje srce puno radosti. Netko ti je u pamćenju od trenutka začeća, pa kroz neviđeno putovanje pod majčinim srcem, rađanje, djetinjstvo, mladenaštvo, majčinstvo...

Netko je u svim tvojim situacijama. Netko je u svim tvojim radostima i žalostima. Netko je u tvom svjetlu i tami. Netko...

Netko. Netko te čeka ruku raširenih koje grle i opraštaju. Netko te ljubi kako čovjek zamisliti ne može...

Netko ti uvijek vraća izgubljeno dostojanstvo, Netko ti ozdravlja sve tvoje rane, Netko ti daje nadahnuća da bi disala vedrinom za Njega, ljude i sebe...

Netko ti daje ljubav koja te prati, štiti, za te moli, podiže, grli, prihvaća. Kojoj si dragocjena/dragocjen, prekrasna/prekrasan, potrebna/potreban... Ljubav koja se neopisivo raduje jer postojiš.

U bogatstvu života koji vrvi oko mene i plijeni ljepotom... Ti si čudesna... Izdvajaš se od svega što znam. Vrijedna, dragocjena, potrebna svijetu, Bogu i ljudima... A ti si pažljiv, brižan, borben, nježan... Vjerujem u tebe, vjerujem u tvoje talente... Gledam i čudim se koliko razdaješ ljepote i radosti drugima... Gledam koliko si nadahnuta, iskrena, ljubljena... Ti znaš. Ti možeš. Ti hoćeš. Pratim te iskrenom i čistom vedrinom. Čuvam osmijeh za tebe. Ne dam te. Štitim te. Ljubljena si... ljubljen si!

Mirno samo! Isus je za tebe. Ti si ljubav. Ti si radost. Ti si svjetlo. U tebi je toliko života. Otvori Mu se!

Ćutim da si strašno zgrčena u svojoj borbi. Osamljen u brizi za svoju obitelj. Razumijem tvoje suze. Tvoje nemire. Tvoju zatvorenost... Ali i tvoju dobrotu. Tvoju dragost. Tvoju velikodušnost. Tvoju ljubav.

Znaš da si ljubljena. Duboko u sebi imaš tu radost. Neka te obuzme vedra radost jer je toliko lijepo što postojiš. Neka te ljubav Isusova mijenja. Zavoli svaku svoju stanicu. Zavoli svoju intimu. Svoju neprocjenjivost. Svoju neopisivost. Zavoljeti sebe... ja isto trebam to. Naš jedini plan sljedećih dana. Idemo zajedno!

Tražimo tebe, ženo. Zaljubljen u Boga, ljude i sebe. Tražimo tebe, mužu, koji ćeš se vidjeti, u tebe zaljubljenim, očima Stvoritelja. Stoga molim te, s ljubavlju najvećom, kreni sa sobom iz početka. Pruži si novu priliku. Pokreni se, sad razmisli i zapiši... što ti voliš u sebi? Ne izvanjsko što te kratkotrajno veseli. Tražimo nutarnje, koje te pokreće da mijenjaš ovaj svijet...

Jubilejska godina

700 godina od Nicejskog koncila

Temeljno kršćansko pitanje tiče se odnosa Isusa Krista, Sina Božjega prema Bogu -Ocu; drukčije formulirano: usklađenost vjere u jednoga Boga (monoteizam) s kršćanskim govorom o Ocu, Sinu i Svetom Duhu (Trojstvo)

Prekretnica crkvene povijesti

U godini 2025. obilježava se svečani jubilej – svjetskog i crkvenog značenja – 1700 godina od koncila u Niceji, prvog ekumenskog koncila kršćanstva održanog 325. godine. Na koncil (latinski: concilium – skup, sastanak) dolaze biskupi radi savjetovanja. Ako barem teoretski predstavljaju cijeli svijet i uz to govore o pitanjima koja se odnose na cijelu Crkvu i čije će odluke postati crkveno prihvatljive, onda se takav skup naziva ekumenskim (starogrčki: oikumene – cijela nastanjena zemlja).

Od svibnja/lipnja pa do kraja srpnja 325. okupilo se oko 300 biskupa u ljetnoj rezidenciji rimskog cara u Niceji, današnjem Izniku u Turskoj, udaljenom oko 85 kilometara zračne linije od Konstantinopola. Za one koji su putovali sa Zapada, navodi kralj u jednom pismu, ovo mjesto bi bilo dostupnije, u njemu vlada ugodna klima, a i on sam bi mogao biti nazočan. Cilj koncila je razjasniti središnje pitanje kršćanske vjere.

Skup s dva glavna cilja

Koncil u Niceji prvi je od ukupno sedam kršćanskih općepriznatih ekumenskih koncila, koji su se održali od 4. do 8. stoljeća i koji su definirali temeljne postavke vjere. Ovaj je skup imao dva cilja: s jedne strane, raspraviti o božanstvu Isusa Krista, koje je odbacio svećenik Arije, koji je živio u Aleksandriji u delti Nila; s druge strane, pozabaviti se pitanjem datuma slavljenja Uskrsa, budući da su kršćanske zajednice uskrsnuće Isusa Krista slavile u različitim terminima. Koncil je osim spomenutog donio i druge odluke.

Početkom 4. stoljeća kršćanstvo u različitim provincijama Rimskog carstva više nije bilo periferna pojava, nego rastuća komponenta društvenog i političkog života. Istovremeno su postojale duboke teološke prepirke, koje su prijetile jedinstvu Crkve.

Na poziv rimskog cara

Nicejski koncil je sazvao rimski car Konstantin, koji je vladao do 337. i želio je okončati razmirice unutar Crkve. S njim kršćanstvo postaje ne samo tolerirana vjera u Rimskom carstvu, nego je potpuno priznato i poduprto.

<https://www.vaticannews.va>

Zbog čega je car bio zaokupljen sukobima unutar Crkve, iako se itekako morao suočavati s pretendentima na prijestolje i vanjskim neprijateljima? Želio se pobrinuti za unutarnji mir, koji je u pojedinim krajevima carstva bio ugrožen. U Aleksandriji, gdje su se struje posebno intenzivno sukobljavale, dolazilo je također i do izgređa. Konstantin, koji je pobjedom nad istočnorimskim carem Licinijem 324. upravo 'smirio' Carstvo i postao carem cijelog Rimskog carstva, želio je po svaku cijenu izbjeći takve razmirice. I osim toga, želio je vjerojatno kroz koncil demonstrirati i novostečeno jedinstvo Carstva. Koncil je zaključen slavljenjem vicenijuma, dvadesete godišnjice njegova uspona na prijestolje.

Nicejsko vjerovanje

Temeljno kršćansko pitanje tiče se odnosa Isusa Krista, Sina Božjega prema Bogu-Ocu; drukčije formulirano: usklađenost vjere u jednoga Boga (monoteizam) s kršćanskim govorom o Ocu, Sinu i Svetom Duhu (Trojstvo). Kao odgovor, koncil u Niceje formulirao je kršćansko vjerovanje. Okupljeni biskupi osudili su Arija i njegovo učenje, koje je Kristovo božanstvo stavilo u pitanje. Nasuprot tome, oni su potvrdili da je Sin Božji „pravi Bog“ i „iste biti s Ocem“.

Iako su se kontroverze o ovim pitanjima održale i desetljećima nakon koncila, teološka jasnoća Niceje dugotrajno je poticala jedinstvo kršćanstva i stvorila temelj za vjeru u Kristovo božanstvo. Arijevo se mišljenje nije moglo ostvariti. Učenje, pak, o Trojstvu – Bogu kao Ocu, Sinu i Svetom Duhu – i Nicejsko vjerovanje u cjelini temeljni su za većinu kršćanskih zajednica širom svijeta sve do danas.

Jedinstveni termin slavljenja Uskrsa

Sljedeća važna tema Nicejskog koncila bilo je pitanje jedinstvenog datuma slavljenja Uskrsa. I u vezi s tim car je želio postići jedinstvo, jer mu se činilo nepodnošljivim da kršćani ne slave zajedno ovaj središnji blagdan. U Euzebijevom opisu života cara Konstantina, kaže se da se jedan dio onih vjernika koji je iščekivao Uskrs „borio s postom i odricanjem, dok su se drugi u isto vrijeme već posvetili blagdanskoj opuštenosti“ (Vita Constantini 3,5,2); oni su već bili dočekali Uskrs. Takva je situacija u Konstantinovim očima učinila vidljivom jasni lom unutar kršćanstva.

Biskupi se očito nisu mogli usuglasiti oko obvezujuće legislative s obzirom na slavljenje Uskrsa, barem ne oko računanja datuma. Možda je bila izrečena jedna vrsta

preporuke u korist Aleksandrijskog računanja termina Uskrsa i tamošnjeg načina obračuna. U vremenu nakon koncila slavljenje Uskrsa se pomiče sa židovske Pashe, 14. nisana, a time i tradicija slavljenja četrnaestog dana. Tko je na ovaj dan slavio Uskrs treba – prema naredbi iz Niceje – ubuduće slavljenje Uskrsa uskladiti s Rimom i Aleksandrijom.

Današnje razlike u kršćanskim datumima slavljenja Uskrsa imaju jedan drugi razlog, a to je uvođenje gregorijanskog kalendara 1582, kojega različite istočne konfesije nisu usvojile. Ipak će različita računanja [vremena] dovesti u jubilarnoj 2025. širom svijeta do zajedničkog datuma slavljenja Uskrsa.

Jubilarna 2025. godina

Nicejski koncil, njegovo vjerovanje i posebno odredbe s obzirom na božansko Trojstvo su značajne za kršćanstvo na cijelom svijetu. Odluke Niceje priznaju sve kršćanske konfesije, iako djelomično na različite načine.

S carem Konstantinom i njegovim okretanjem kršćanstvu označen je početak jedne nove ere. Uspostavljena bliska veza između Crkve i Rimskog carstva u vrijeme ovog cara obilježiti će povijest kršćanstva sve do novog vremena.

Jubilej stoga podsjeća na izazove i pitanja koja si je postavljao i Nicejski koncil, kao i odgovore koje je dao, a koji su i danas relevantni te čije davne odluke još uvijek obilježavaju Crkvu kao svjetsku instituciju.

Notker Baumann; <https://polis.ba>

Nicejsko vjerovanje

Vjerujemo u jednoga Boga, Oca svemogućega, stvoritelja svega vidljivoga i nevidljivoga.

I u jednoga Gospodina Isusa Krista, Sina Božjega, Jedinorođenca, rođenog od Oca, to jest od Očeve biti, Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga, rođena ne stvorena, iste biti s Ocem, po kojem je stvoreno sve na nebu i na zemlji,

koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao i utjelovio se, i postao čovjekom, i trpio je, i uskrsnuo je treći dan i uzašao na nebesa, i doći će suditi žive i mrtve.

I u Duha Svetoga.

One pak koji kažu »Bijaše vrijeme kada njega nije bilo« i »Prije nego je rođen on ne bijaše« i »On je stvoren iz ničega« ili koji kažu da je nastao iz neke druge supstancije ili biti ili da je stvoren ili da je preobraziv ili promjenjiv, njih Katolička crkva kažnjava anatemom (prokletstvom).

<https://www.fra3.net/>

Mali vjeronaučni leksikon

Prezbiter

Prezbiter, crkveni latinski presbyter, od grčkoga πρεσβύτερος; starješina.

U prvoj Crkvi, predstojnik kolegijalnog vodstva zajednice koji naviješta evanđelje i predvodi euharistiju; od II. st. p. je pomoćnik biskupu.

Katolički i pravoslavni svećenik.

U nekim njemačkim protestantskim crkvama, član vijeća crkvene općine.

Prezbiterat

Prezbiterat latinski presbyteratus.

U kršćanstvu, stupanj svećeničkog reda; svećeništvo. Podjeljuje ga biskup polaganjem ruku u obredu redjenja (sveti red).

Prezbiterova služba.

Prezbiterij

Prezbiterij, crkveni latinski presbyterium: vijeće starješina.

Služba i zajednica prezbitera, svećenika.

U crkvenoj arhitekturi, povišen prostor uz oltar ili iza oltara, određen za svećenike (prezbitere); sanktuarij.

Cristóbal Magallanes Jara

21. svibnja

Sveti Cristóbal Magallanes Jara, meksički svećenik i mučenik, rođen je 30. srpnja 1869. na ranču La Sementera, u Totaticheu (sjeverni Jalisco), kao sin Rafaela Magallanesa Romera i Clare Jara Sanchez, u obitelji zemljoradnika, nadničara i težaka.

Kao dječak i mladić bio je pastir, a s 19 godina stupio u sjemenište San José u Guadalajari. Za svećenika je zaređen s 30 godina, 1899, u crkvi svete Tereze u Guadalajari.

U Guadalajari je djelovao kao kapelan u Školi za umjetnost i obrt Svetog Duha. Bio je župnik u rodnom gradu Totaticheu, pomogao u osnivanju škole, vjeronaučnog centra za djecu i odrasle, novina i zadruga, u razvoju trgovine i prerade drveta, kao i u izgradnji brane La Candelaria, koja je znatno poboljšala život mjesnog stanovništva.

Naročitu pobožnost iskazivao je prema Blaženoj Djevici Mariji i Presvetom Srcu Isusovu.

Posebno se istaknuo u evangelizaciji urođenika iz plemena Huichol i osnovao katoličku misiju u njihovom naselju Azqueltánu.

Kad je antiklerikalna meksička vlada predsjednika Plutarca Elíasa Callesa zatvorila sjemenište u Guadalajari, otac Magallanes otvorio je sjemenište u svojoj župi. Vlasti su i to sjemenište zatvorile, a on je otvorio drugo i nakon zatvaranja tog drugog sjemeništa, nastavio s izobrazbom svećenika u tajnosti, po privatnim kućama.

Mirotvorac, lažno je optužen za promicanje oružane pobune i uhićen 21. svibnja 1927, na putu prema jednoj farmi, gdje je trebao služiti misu.

Optužen je za poticanje pobune protiv vlade i ustrijeljen bez suđenja, 25. svibnja 1927, u gradu Colotlánu (Jalisco), zajedno sa svetim Agustínom Calocom Cortésom. Svojim krvnicima podijelio je oprost i darovao im vrijednosti koje je nosio sa sobom.

Njegove posljednje riječi glasile su: „Umirem nevin i molim se Bogu da moja krv posluži ujedinjenju meksičke braće.“ Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 22. studenoga 1992, a svetim 21. svibnja 2000, zajedno s još 24 meksička mučenika.

Prijateljstvo

U zoru je u podnožju stabla iznikao malen cvijet. I tek što je otvorio oči, ugledao je stablo.

- *Ti si, sigurno, veliki cvijet, reče mu.*
- *Ne, ja nisam cvijet. Ja sam stablo, odgovori stablo.*
- *Kakva je razlika između stabla i cvijeta? upita cvijet.*
- *Cvijet živi nekoliko dana, a stablo nekoliko godina, reče stablo.*
- *I to je sve?*
- *Ne”, odgovori stablo. - Mi stabla izdržimo i najjače vjetrove, a vi, cvjetovi, prehladite se i od najblažeg lahora.*
- *To je sve? ponovno upita cvijet.*
- *Vas se može ubrati i darovati. Vas se može staviti u vazu i njegovati. Vas ljudi vole, a i vi volite ljude. A s nama stablima je drugačije. Nas ne mogu ubrati i pokloniti. Nas ne mogu staviti u vazu i njegovati. Mi uvijek ostajemo po strani.*
- *Zar smo mi cvjetovi na putu?*
- *Ne, uglavnom niste. Ali ljudi vas primijete i kada ste daleko od puta. Često vas i pogaze.*
- *Što se dogodi kada netko pogazi cvijet?*
- *To se uvijek sazna. I zbog toga se može mnogo plakati. Neki i nakon mnogo vremena spominju pogažen cvijet. Nas stabla nitko ne može pregaziti, ali nas i ne vole kao što vole cvjetove.*
- *Onda si ti”, reče mu cvijet, “izuzetak među stablima, jer tebe voli jedan mali cvijet.*
Kada je oko podneva pripeklo sunce, stablo je svojom sjenom zaštitilo cvjetić.

NAŠI POKOJNI

MARKO BEŠLIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Okučani, 19. svibnja 1995.

DRAŽEN SABLJIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Županja, 21. svibnja 1993.

NADA DUPER,

PU bjelovarsko - bilogorska, bolest, 22. svibnja 1995.

SVETO DENONA,

PU zadarska, Zadar, 23. svibnja 1992.

POČIVALI U MIRU!